

Mētrienas Dzīve

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2014. gada augusta avīze Nr. 8 (193)

no laukiem tev vedu ābolu grozu
un asus bārdainus vaigus
un tikko uz lapas pierakstītu
kādu dzejoli maigu

tos ābolus izvēlējās vēji
kad es sapnī pie tevis biju
bet dzejolim vārdus
atstāja mēness
es šorīt tos rasā salasīju

Uldis Auseklis

Valdas Otvares foto

Atkalredzēšanās svētki

ATMIŅAS

Pie iestādītā ozoliņa.

Augusts īsumā

03.08. Mētrienas kapos Ļaudonā Kapusvētki.

06. – 08.08. Mētrienas tautas namā uzturas svētceļnieku grupa no Valmieras.

09.08. Piedalīšanās Madonas novada pašvaldības darbinieku vasaras sporta spēlēs Barkavā.

09.08. Pīļu medību sezonas atklāšana.

09.08. Mētrienas skolas 1964. gada absolventu salidojums.

09.08. Mētrienas pamatskolas 1984. gada absolventu salidojums.

12.08. 71 gada vecumā Ozolkalna kapos guldīts Jānis Bogdanovs.

12.08. Tautas namā privātpasākums.

23.08. Mētrienas hokeja komanda spēlē sacensībās Daugavpilī.

23. – 24.08. Dalība Latgales kausa sacensībās makšķerēšanā.

30.08. Mētrienas sešdesmit trešie sporta svētki.

30.08. Zolītes turnīrs Mētrienā.

31.08. Kalsnavas balvu izcīņa pludīņmakšķerēšanā.

01. – 31.08. Turpinās autoceļa posma Mētrienas centrs – Ļūmāni rekonstrukcija.

Notikumus apkopoja **Ilmārs Grudulis**

9. augustā Mētrienas pamatskolā pulcējās skolas 1984. gada absolventi, lai satiktos ar sen neredzētiem klasesbiedriem un pavadītu kopā neaizmirstamus atkalredzēšanās svētkus.

Klases salidojumu organizēju es. Tā kā skolas salidojums tika atcelts uz nākamajiem gadiem, nolēmu, ka jātiekas vismaz klasesbiedriem. Manam aicinājumam atsaucās Rudīte (Meļehova) Sileniece, Zina (Beļajeva) Graudone, Biruta (Pauniņa) Krūmiņa, Aivars Freivalds, Juris Timofejevs, Pēteris (Sorokins) Mincāns. Mūs sagaidīja pirmā audzinātāja Astra Kraukle, tolaik Avotiņa. Savukārt mēs viņai bijām pirmā audzināmā klase.

Mūsu klases telpās iekārtota pirmskolas grupas telpa, tāpēc pulcējamies skolotājas Astras tagadējā klasē. Daudzi

Turpinājums 2. lpp.

skolā nebija sen bijuši un viņus pārsteidza samērā lieli pārkārtojumi. Visi ieradās ar ziediem, lai varētu sveikt skolotāju. Tad katrs pastāstīja, ar ko nodarbojas, par savām ģimenēm, kā pa šo laiku ir gājis. Rudīte strādā Madonas 2. vidusskolā par dežuranti, Zina Lubānas bērnudārzā par noliktavas pārzini, Biruta Līvānos piedalās dažādos kultūras pasākumos, Aivars dzīvo un strādā Vācijā, Pēteris dzīvo Rīgā un apsargā Saeimas ēku, Juris ir mājsaimnieks, audzē skaistus ziedus un garšīgus dārzeņus. Juris atveda mums pagaršot citrongurķus un bija uzmeistarojis garšīgu sāļo torti ar dekoru „30”. Es, savukārt, strādāju Narvesen kioskā Madonā. Pēc

Kopā ar pirmo audzinātāju Astru Kraukli.

tam pudelē ielikām katrs savu vēstījumu un pie skolas iestādījām ozoliņu, ko bija sarūpējusi Biruta. Skolotāja sagādāja mums pārsteigumu, atdeva 1. klasē rakstītos diktātus. Bija jautri atcerēties skolas gadus, mūsu bērnību, sapņus un palaidības, protams.

Ceru, ka skolas salidojumā mums piediedrosies arī pārējie klasesbiedri – Ija Grudule, Zinta (Galviņa) Tutina, Dainis Trops, Andis Palieks, Valdis Gruņins, Raitis Kaufelds. Diemžēl mūsu vidū nav Anitas (Rimšānes) Amariejas. Viņu pieminējam, iededzot atmiņai svečiti.

Daiga Podiņa

Foto no personīgā arhīva

Ilonai Krjukovai – 35

MŪSU JUBILĀRI

*Kas skaistāks – ceriņi vai rozes,
To allaž grūti pasacīt.
Bet cilvēks skaistāks vēl par ziediem,
Ja viņa zieda gaisma mīt!*

Bija lietaina maija diena. Pagasta bibliotēkā ieraudzīju skaistu, smaidošu sievieti, es pat teiktu meiteni. Pirmā doma galvā – redzēta, bet kas viņa ir? Bieži nācies sastapt pazīstamu cilvēku, bet uzreiz nevaru pateikt, kā viņu sauc. Vai tiešām Ilona? Jā! Kopā ar savu draugu, kurš, man promejot, pateica „čau”. To bija iemācījies latviski. Aicināju Ilonu iesākt rubriku (varbūt pat atsākt) par tiem, kas dzīvo un strādā ārzemēs. Un katrs uzrunātais ieteiks nākamo sarunu biedru. Ilona labprāt piekrita.

Tu jūnijā svinēji skaistu jubileju. Kādi tev bija šie svētki? Vai patīk svinēt dzimšanas dienas? Varbūt atceries kādu īpašu dzimšanas dienu vai dāvanu? Kuri ir Tavi mīļākie svētki?

Laikam, jo vecāks paliek, jo ātrāk skrien laiks. Šogad svinēju savu 35 gadu jubileju un pati pārdomāju, cik tas laiks ātri pagājis. Savu dzimšanas dienu parasti svinu kopā ar savu draugu jūlija sākumā. Tā mums ir kļuvusi par tradīciju. Bet šogad par godu īpašākai jubilejai, uzrīkoju arī savus svētkus. Pusotru gadu atpakaļ pārvācāmies uz citu māju, kur lepojāmies ar iegūto dārzu. Tad nu visas svinēšanas parasti notiek dārzā, kuplā ģimenes un draugu pulciņā. Man ir palaimējies ar savu dzimšanas dienu jūnija sākumā. Ik gadu mani priecē saulīte un ir jauks laiks.

Es atceros savas dzimšanas dienas bērnībā. Mamma vienmēr gatavoja rasolu un garšīgas uzkodas. Tad nu visi ciemiņi tika aicināti pie galda un svinēšana varēja sākties. Nīderlandē ir nedaudz savādāk. Te cilvēki nesaspringst par galdu klāša-

nu, pietiek ja ir torte, kafija vai tēja. Es parasti cenšos sagādāt kaut ko sevišķu, piemēram, dažādu sieru vai gaļas izstrādājumu plati. Tad nu ir ar ko ik pa brīdim pamieloties.

Vispār lielas svinēšanas, kur puse viens otru nepazīst, mani nekad nav aizrāvušas. Vairāk patīk tādas pasēdēšanas savu tuvinieku lokā. Tad var vismaz izbau- dīt sarunas.

Pastāsti par sevi, kur dzīvo, ko strādā? Pastāsti par savu profesiju, kādi ir Tavi darba pienākumi? Cik gadus jau esi prom no Latvijas? Vai esi labi iejuties? Vai neesi domājusi par atgriešanos?

Dzīvoju jau 11 gadus Nīderlandes dienvidos, skaistā pilsētā Tilburgā. Pirmos 3 gadus studēju maģistratūrā un nu jau 8 gadi, kopš šeit nopietni strādāju. Pirmos 4 gadus nostrādāju lielākajā Nīderlandes telekomunikāciju uzņēmumā KPN. Pēc tam pārgāju uz apdrošināšanas kompāniju Achmea. No sākuma mēroju katru dienu 100 km, lai tiktu uz darbu. Tagad pietiek ar 10 minūtēm ar riteni. Ideāli.

Mans darbs pārsvarā saistīts ar finanšu lietām. Analizēju uzņēmuma rezultātus, kas palīdz vadībai stratēģijas īstenošanā.

Darbs ir diezgan atbildīgs. Protams, ka to nedaru viena pati. Manā kolektīvā strādā 5 finanšu analītiķi. Kopā pārzinām visas nozares.

Patlaban par atgriešanos nedomāju. Pat nezinu, kādas man būtu darba iespējas Latvijā, jo visa mana darba pieredze ir iegūta un uzkrāta tieši šeit, Nīderlandē. Es domāju, ka mana profesija ir pielietojama jebkurā valstī, bet par iespējām Latvijā nekad neesmu interesējusies.

Vai tuvumā strādā un dzīvo arī citi latvieši? Vai viņi nedomā par atgriešanos?

Vispār te dzīvo diezgan daudz latviešu. Manā pilsētā esam noteikti kopā kādi pieci. Bet pazīstu arī latviešus, kas dzīvo citās pilsētās.. Vairumam jau šeit ir ģimene un mājas, tā, ka atgriezties Latvijā būtu grūti. Pierasts arī pie šīs valsts kultūras, jau pārzinām likumus un kārtību. Latvijā būtu atkal no jauna pie visa jāpierod.

Kas, pēc Tavām domām, Latvijā būtu jāmaina, lai latvieši atgrieztos atpakaļ?

Sarežģīts jautājums. Es personīgi neaizbraucu prom no Latvijas ar domu, ka vairāk te neatgriezīšos. Man gribējās redzēt pasauli, izbaudīt citas kultūras, apgūt jaunas lietas un gūt pieredzi. Tas viss ir tā neplānoti izveidojies, ka esmu te palikusi. Es ticu, ka cilvēkam jāvēlas dzīvēt kādu solīti aizvien uz priekšu spert un tad arī viss sanāks. Holandē ir tāds ticējums: uz vietas stāvēt ir tas pats, kas iet atpakaļgaitā. Jeb citiem vārdiem sakot, vienmēr jācenšas kaut ko vairāk sasniegt un aizvien izvīzīt jaunus mērķus. Tā bija arī man, no sākuma aizbraucu pelnīt naudiņu Īrijā, lai varētu turpināt izglītību. Pēc tam ar sakrātajiem līdzekļiem nokļuvu Nīderlandē. Pabeidzu maģistrus, mācījies valodu un tad jau tiku arī pie pirmā darba. Vienmēr ar ticību, ka gan jau sanāks. Cilvēki ļoti novērtēja manu neatlaidību apgūt holandiešu valodu. Līdz ar to man vienmēr bija uz ko paļauties un

kam paprasīt padomu vai palīdzību.

Bet nu jā, kas vajadzīgs Latvijā, lai nebūtu vilinājuma pēc skolas pabeigšanas doties uz ārzemēm? Es domāju, ka sakārtota un stabila ekonomiskā vide, kur valdība atbalsta uzņēmējdarbību, eksportu, aktīvi piesaista ārvalstu investorus, iegulda izglītībā. Respektīvi, aktīvi strādā Latvijas labā un pozicionē Latviju ārvalstīs kā progresīvu valsti. Pārāk bieži dzirdu par Latvijas amatpersonu korumpētību, arī citas negodīgas lietas un tas nav labi. Starp citu, pēdējos gados priekšstats par Latviju Nīderlandē ir uzlabojies. Latvija pierādīja, ka krīzes laikā spēj radikāli mainīt kursu un pieņemt nepopulārus lēmumus. Pat rietumvalstīs to neuzdrošinās.

Cik bieži atbrauc uz Mētrieni? Vai ir redzamas kādas īpašas izmaiņas pašiem gadiem?

Uz Mētrieni atbraucu šad tad. Šogad esmu jau bijusi kādas trīs vai četras reizes. Ciems liekas palicis tik maziņš. Bet toties sakopts, prieks redzēt, ka māju saimnieki par savām mājām ļoti rūpējas.

Bez kā grūti iztikt, kas pieejams tikai šeit... Mini kādas trīs lietas...

Kad braucu prom, man soma vienmēr ir pilna ar Latvijas labumiem, piemēram, ar maizi, gaļas izstrādājumiem un dažā-

diem saldumiem. Kad esmu Latvijā, tad sagribas kādu torti, piemēram, Cielaviņa. Tik garšīgu Nīderlandē nav. Latvijā ir ļoti garšīga pārtika.

Pastāsti par valsti, kurā dzīvo...

Nīderlande platības ziņā ir mazāka nekā Latvija, toties iedzīvotāju skaita ziņā Latvija nevar ar to sacensties. Te dzīvo ap 16 miljonu iedzīvotāju. Toties te ir ļoti sakārtoti likumi. Piemēram, cilvēkiem jāiegūst atļauja, lai kaut ko mājā pārbūvētu vai savas mājas priekšā nozāģētu koku. Pat uz sava īpašuma nevar darīt, kas ienāk prātā. Kādreiz man tas likās absurdi, bet tagad es saprotu, ka valstī vajag zināmu kārtību. Holandieši ir viesmīļīgi un ļoti strādīgi. Mājas te ir ļoti sakoptas, viss sakārtots, daudz ziedu un apstādījumu. Patīkami dzīvot. Galvenais pārvietošanās līdzeklis šiem attālumiem ir velosipēds. Visi te pārsvarā pārvietojas ar riteņiem, vai tas ir uz darbu vai uz veikalu, arī uz izklaidēm. Es arī, kur varu, turp braucu ar riteņiem.

Vai ir pietiekoši daudz brīvā laika? Ko labprāt tad dari? Kas Tev sagādā prieku?

Brīvā laika daudz nav, izņemot sestdienu un svētdienu. Tad kopā ar draugu strādājam ap māju. Abi ļoti mīlam ceļot. Katru gadu atvaļinājumā dodamies ap-

skatīt kādu eksotiskāku zemi vai pilsētu. Ir pabūts gan Austrālijā, gan Amerikā, gan iepazīta Dienvidaustrumāzija. Tā iegūstu daudz jaunu iespaidu un prieku.

Kā ar mūzikas instrumentiem? Vai spēlē?

Man mājās ir klavieres, bet daudz laika spēlēšanai neatliek...

Ko novēli mūsu avīzītes lasītājiem?

Lai izdodas īstenot savus sapņus un ieceres. Un tajā pašā laikā prast priecāties arī par mazām lietām, par saulainu rītu, par ļoti pavadītu dienu, par draugiem, par iespēju būt blakām sev tuviem cilvēkiem un kādam palīdzēt, par izlasītu grāmatu, par skaistu mūziku...

Kuru cilvēku, kas dzīvo un strādā ārpus Latvijas, Tu iesaki mūsu nākošajai avīzītes intervijai? (Centīsimies veidot rubriku, ka intervējamais iesaka nākošo...)

Ingu Baklāni.

Paldies par atvēlēto laiku „Mētrienas Dzīves” lasītājiem. Lai Tev viss piepildās. Lai vienmēr ir laimīgs ceļš uz mājām un ļoti cilvēki blakām.

Ilonu uzrunāja Solvita Stulpiņa

Tagad un agrāk...

MANAS ATMIŅAS

Rudenīgā saules zeltā viļņojošās druvās līgani šūpojas lauksaimnieka graudu novācējs – kombains. Cik vienkārši tas ir – viena cilvēka vadītā tehnika veic – plaušanas, savākšanas un nokulšanas darbus, pat ir spējīga savākt salmus ķīpās, vai labākā gadījumā sasmalcināt, atstājot uz lauka mēslošanai. Tā ir šodiena. Kā bija laikā, kad zemnieki bija spiesti strādāt izveidotajā lielsaimniecībā? Neapverami šodienas jaunatnei.

Lūk, tā – ienākušos labību nopļāva ar zirgiem vilktu plaujmašīnu. Ar cilvēku roku darbu to sakrāva stīpās, lai žāvētu, jo kaltis vēl nebija izdomāts. Izžuvišo labību ar zirgu ratiem saveda lielās kaudzēs vienuviet, tālākai graudu atbrīvošanai no salmiem. To darīja tāpēc, ka bija tikai viena kuļmašīna, kura veica kulšanas darbus un labību vajadzēja koncentrēt vairāk vienkopus, jo pārvietot kuļmašīnu nebija tik viegli. Kuļmašīnu darbināja traktors, kurš pats bija spējīgs pārvietoties, kuļmašīnu darbināt arī spēja, bet pavilkāt nespēja. Kuļmašīnu no viena nokultā labības lauka uz otru pārvietoja, izmantoja zirgspēku. Sajūdza četrus līdz sešus zirgus kuļmašīnas priekšā un lēnā

gaitā pārvietoja. Bija labi, ja ceļš bija līdzens, bez pacēlumiem. Pret kalnu bija grūti, zirgus vajadzēja pat atpūtināt.

Kā notika pati kulšana? Par cik bija tikai viena kuļmašīna un pirmajos kolhoza gados strādniekos vēl bija saglabāties zemnieka apzinīgums, nolēma, kulšanas darbus veikt divās maiņās, lai darbi nestrēgtu ziemā. Maiņā strādāja 12 - 15 strādnieki. Augšā labības padevēji divi, iekšā laidēji divi, salmu novācēji divi, izkulto graudu noņēmēji no kuļmašīnas maisos divi, bet viens cilvēks ar zirgu izkultos graudus veda uz klēti. Salmu vācēji, divi trīs cilvēki, salmus meta kaudzēs turpat uz vietas, jo labība ar gudru ziņu tika sakrauta pie lopu novietnēm, lai nevajadzētu pārvietot. Kuļmašīnas darbu uzraudzīja mašīnists, kurš rūpējās arī par kuļmašīnas tehnisko stāvokli. Nokultos graudus uz vietas nosvēra un ar pavadzīmi aizsūtīja uz klēti. Katras maiņas beigās pavadzīmes tika nosūtītas grāmatvedim uz kantori, jo katru dienu rajonam vajadzēja ziņot par iegūto ražu. Rajons stingri sekoja iegūtai produkcijai saimniecībā, lai piedzītu valsts nodevu savlaicīgu izpildi.

Kulšanas darbi noritēja sekojošās maiņās - no rīta 6.00 – 14.00, vakaros no 14.00 – 22.00. Tas bija mazajās saimniec-

cībās sākumā (konkrēti Jurjāni). Bet bija vēl smagāki kulšanas darbi, kuri tika veikti pat sniegā, no sasnigušām stīpām.

Salmus slaucējas steidzās pašas vest ar zirdziņiem uz fermu, lai papildinātu vājo barības devu savām brūnājām.

Piebildīšu, ka agrāk cilvēki strādāja ar apziņu, ka darbs veicams godīgi. Vēlāk, kad redzēja, kad darbam nav atdeves, viss gāja neapskaužami.

Gadījās arī dažādi kuriozi atgadījumi. Valdība tik neatlaidīgi sekoja katram darba solim kolhozā, sūtīja kontrolierus un pārbaudītājus. Vienudien pie kulšanas darbiem atbrauc no rajona sagādes daļas priekšnieka Zaicova nozīmēts revidents, lai pārbaudītu dienā iegūtās produkcijas daudzumu. Revidents, protams, centās pārbaudīt katru nosvērto, uz klēti nosūtīto labības daudzumu. Tomēr viņam darba diena kolhozā – divu maiņu garumā – kļuva par garu. Otrā rītā Jaunāru fermas govis, ieraugot neparastu tehniku, viņu, saldi guļošo revidentu, maujot ne sevišķi iepriecinošā tonī, veicināja, modināja...

Runājot par zemnieka darba gaitām, redzam, cik tālu ir atvieglots lauku darbs – ražas novākšanu veic kombains. Bet, vai mēs to vienmēr novērtējam?

Mirdza Kozlova

Ar gardu muti Vidzemē

BIEDRĪBA „ĀBELE”

Mētrienas pagasta sieviešu klubiņa „Ābele” dalībnieces, pēc klubiņa vadītājas Ligitas Tumanovas ieceres un iniciatīvas, izstrādāja savu maršrutu braucienam „Ar gardu muti Vidzemē”, lai aplūkotu skaisto Vidzemi, uzzinātu, ar ko nodarbojas uzņēmīgi cilvēki Vidzemē, kā arī, lai nobaudītu un iegādātos tepat Latvijā un tepat Vidzemē ražotus gardumus. 27. augusta agrā rīta stundā devāmies ceļā.

Kādu laiciņu braukuši, nonācām mūsu 1. pieturā – pie Raunas Staburaga. Dažs te jau pabijis iepriekš, bet cits – pirmo reizi. Bija apmācies, lietains un spirdzinošs rīts, devāmies nelielā pastaigā līdz dabas objektam – Raunas Staburagam, kas ir vienīgais un raksturīgākais šūnakmens veidojums Latvijā, 17 metrus garš un 3,5 metrus augsts. Raunas Staburags veidojies daudzu gadsimtu – aptuveni piecu tūkstošu gadu laikā, avotu ūdens ietekmē pārkaļķojoties sūnām un aļģēm. Paklausījāmies Raunas upītes muzikālajā čalošanā, papriecājāmies par skaistajām Staburaga tērcītēm, dzidrajām avotu asariņām. Nofotografējāmies kopīgā bildē.

Mūsu nākamā – 2. pietura bija siera ražotne Raunā. Ģimenes uzņēmumu SIA „Siera ražotne” Raunā 2006. gadā nodibinājusi Ceriņu ģimene. Uzņēmumā ražo produktu, kāds nav pieejams nekur citur Latvijā – tas ir Zaļais siers, kuram tiek pievienots sierāboliņš, kas tiek izaudzēts ģimenes dārzā. Uzņēmumā ražo vairāku veidu sierus – sieru „Ķiplociņš”, Sieru ar garšaugiem, Kņapsieriņu asortus u.c., kā arī „Zelta sviestu” un 12 veidu mājas makaronus. Apskatījām uzņēmuma ražotni, nodegustējām produkciju un iegādājāmies to arī līdzī ņemšanai uz mājām.

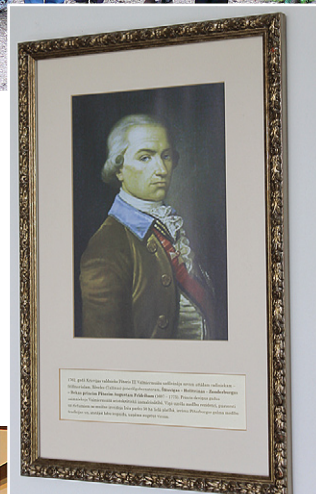
Šitaki sēņu audzētava „Dulbeņi” bija mūsu 3. pietura. Te mūs laipni sagaidīja „Dulbeņu” māju saimniece Aigita un aicināja aplūkot savu sēņu audzētavu, kas ierīkota pašu mežā. Lietus pavadīti bridām pa zāli uz meža malu, kur izvietotas koka konstrukcijas un paši koku stumbri, kuros tiek audzētas sēnes. Viss redzamais ir smags, lēns un pacietības pilns roku darbs. Tāpēc no daudzajiem censoņiem, kuri uzsāka šitaki sēņu audzēšanu Latvijā, ar to šobrīd nodarbojas vairs tikai divi. Sēnēm nepieciešama dabiska, bioloģiski tīra vide – skujkoku mežs, kurā nevar attīstīties pelējums. Turpat mežā varējām pagaršot svaigu, tikko nolauztu sēni. Saimniece mums pastāstīja par sēņu vērtīgajām, dziednieciskajām īpašībām – tās ir labas imunitātes uzlabošanai, dod spēku un mundrumu, kā arī tiek izmantotas pret

Pie Raunas Staburaga.

Muižas bijušais īpašnieks princis Pēteris Augusts Fridrihs.

Degustācija.

onkoloģiskām saslimšanām. Atgriezušies sētā, tikām cienāti ar rupjmaizi un bioloģiski tīru medu no saimnieku bišu dravas. Varējām iegādāties sēņu pulveri, kaltētas šitaki sēnes un medu.

Tālāk devāmies uz Valmiermuižas alus darītavu. Laipna gide mūs sagaidīja un aizveda uz muižas parku, kur iepazīsti-

nāja ar četrus gadsimtus seno un bagātu Valmiermuižas vēsturi. Savulaik, garāmbraucot te ciemojušies pat vairāki Eiropas monarhi – Polijas karalis Zigismunds, Zviedrijas karalis Kārlis XII, Krievzemes imperatrie Katrīna II u.c. Lielu ieguldījumu šīs vietas attīstībā devis princis Pēteris Augusts Frīdrihs, kurš muižai pievērsis lielu vērību. Tālāk tikām vesti pusotru stundu garā ekskursijā pa alus darītavas ceļu, iepazīstināti ar alus izejvielām un ražošanas tehnoloģisko procesu, ekskursija noslēdzās skaisti iekārtotā degustāciju zālē. Valmiermuižas alum raksturīga kvalitāte, ko nodrošina kvalitatīvas dabiskas izejvielas, nesteidzīgs ražošanas process, kā arī senas latviešu alus ražošanas tradīcijas un receptes. Uzzinājām, ka svarīga ir arī alus pasniegšanas temperatūra, aptuveni 7 – 8 grādi. Degustācijā tikām cienāti ar gardu sieru izlasi, kā arī uz vietas ražotiem saldumiem. Tieši 27. augustā pirmo reizi pārdošanā tika laists jaunais dabīgais graudu iesala dzēriens „Zelta zirgs”, kas veltīts animācijas filmas – pasakas „Zelta zirgs” pirmizrādei.

Picu cepšana brīvdabas picērijā Kauguru pagasta „Vīnkalos” izvērtās par vienu lielisku piedzīvojumu. Mācījamies cept īstas itāļu picas. Itālija ir picu dzimtene un visur citur pasaulē tās izplatījās vēlāk. „Vīnkalnu” māju saimniece Zanda piecus gadus strādājusi Itālijā par picu cepēju itāļu restorānā, tādēļ viņa labi zina, kā pareizi jācep un kā pareizi jāgaršo itāļu picai. Izrādās, ka picai bez mīklas pamatnes drīkst būt vēl tikai četras sastāvdaļas – īpaša tomātu mērce, rīvets siers un vēl divas sastāvdaļas. Uzlikušas priekšautus, Mētrienas sievas pārtapa par Rozālijām, Monikām, Angelām un Robertām un varēja nodoties katra savas picas cepšanai. Picas izdevās neaprauktāmas!

Visbeidzot, neilgu laiku atvēlējam ekskursijai pa Vaidavas keramikas ceļu „Rebeka”, kurš darbojas jau kopš 1993. gada. Ceha darbinieces mums pastāstīja par savu produkciju un tās tapšanas procesu. Varēja iegādāties arī gatavos keramikas izstrādājumus no ceha noliktavas.

Mūsu braucienu pēdējā pietura bija – mājas. Mazliet noguruši, bet apmierināti un laimīgi atgriezāmies katrs savās mājās. Braucienu mērķis ir realizēts, jo atceroties 27. augustu, atmiņā ataut visas jaukās sajūtas. Šķiet, pat siekalas saskrien mutē, domājot par pašu ceptajām picām un citiem nobaudītajiem gardumiem. Paldies Ligitai par braucienu ieceri un organizēšanu, paldies autobusa šoferim Viktoram par atsaucību.

Valdas Otvares teksts
Valdas Otvares un Vizmas Krastas
foto

Valmiermuižas produkcija.

Atraktīvā picu meistare Zanda.

Skaistās Vaidavas keramikas vāzes.

Vāzes tapšanas procesā.

Vaidavas keramikas apgleznotās bļodiņas.

Sešdesmit trešajos sporta svētkos

SPORTS

Mētrienas pagasta pārvaldes sporta organizatore Līga Pastare lieliski paveica pasākuma sagatavošanas priekšdarbus un sacensību tiesāšanas virsvadību sešos sporta veidos. Viņai palīdzēja sporta tiesnešu grupa – Kristīne un Diāna Karaušu, Jānis Mālnieks, Brajens Semjonovs, Norberts Aleknavičs un Esmeralda Auziņa.

Sporta svētkus atklāja pagasta pārvaldes vadītājs Andris Dzenovskis. Ar viņa labiem vēlējumiem ceļā devās trīs kilometru skrējiena „Apkārt Mētrienai” desmit dalībnieki.

Mētrienas sporta perspektīvas skaidri parādīja dalībnieku vecums. Visos sešos sporta veidos piedalījās dalībnieki no astoņu līdz četrdesmit piecu gadu vecumam.

Skrīšanās vīriešu grupā uzvarēja Jānis Mālnieks, otrajā un trešajā vietā Brajens Semjonovs un Imants Čulkovs. Sievietēm nepārspēta palika sportiskā skrējēja Ivita Freija. Aiz viņas godalgotajās vietās Kristīna Kristāla Spīča un Vineta Čulkova.

Tāllēkšanā savu varēšanu demonstrēja 38 dalībnieki. Dāmu grupā veiksmīgākā bija Silva Fridrihsone, otrā Ligija Krasovska, trešā – Līva Auziņa. Vīriešiem savu vecāko brāli Jurģi pārspēja Uģis Eglītis. Kā trešo brāli aiz sevis atstāja jēkabpilieti Andreju Ivanovu.

Visvairāk dalībnieku bija šautriņu mešanā. Cīnījās 70 sportisti. Dāmu vidū veiksmīgākās bija Fridrihsonu ģimenes pārstāves. Augstākais rezultāts bija Silvai Fridrihsonei, trešais labākais trāpījums Ausmai Fridrihsonei, trešais mērķtiecīgākā bija Iriša Mudrija. Vīriešu grupā jau vairākus gadus no vietas uzvar Raimonds Adamovičs.

Starts skrējienam „Apkārt Mētrienai”.

Vienmēr pirmais. Otro vietu izcīnīja Edgars Veikšāns, trešais – Jurģis Eglītis.

Basketbola metienu sacensības uz laukuma soda līnijas pulcēja 40 basketbola cienītājus. Sieviešu grupā par uzvarētāju kļuva Iriša Mudrija. Otrā palika Kristīne Karaušu. Labi paveicās Esmeraldai Auziņai – trešā vieta. No daudzajiem vīru basketbolistiem grozā visvairāk bumbu iedabāja Jurģis Eglītis. Aiz viņa Jurģis Seržāns un kā trešais atašienietis Uģis Batarags.

Neiztrūkstoši Mētrienas sporta svētkos ir stiprinieku sacensība. Tiek celta 24 kg smaga svara bumba. Smagumu 50 reizes pacēla Jurģis Eglītis, 42 reizes Aivars Podiņš, 34 reizes Uģis Eglītis, 33 reizes Jānis Mālnieks, 25 reizes Stepans Hristenko. Pārējie mazāk.

Volejbola sacensības Mētrienā rada lielāko interesi. Šoreiz piedalījās tikai trīs komandas, jo nespēja noorganizēties solītās Madonas, Barkavas, Lubānas un Degumnieku vienības. Vietu secība –

Mētriena, Atašiene, Jēkabpils. Mētrienas komandā spēlēja Armands Grudulis, Uģis un Jurģis Eglīši, Jurģis un Andris Seržāni un Arturs Fridrihsone. No novada čempioniem Mētrienas gaidījām un sagaidījām labu spēli, bet varēja vēl labāk. Pēc vasaras spēlēm smilšu laukumos, spēlētāji uz sporta zāles grīdas nejutās tik pārliecinoši. Vēl jāpiestrādā pie servēšanas, servju uzņemšanas un kustības aizsardzībā. Pateicība jāsaka Raimondam Adamovičam, kurš ar mežārieša Andreja Ivanova palīdzību nodrošināja Jēkabpils komandas dalību Mētrienas sporta svētkos.

Sporta veidu uzvarētāji tika apbalvoti ar kausiem, medaļām, diplomiem un nelielām balvām. Paldies uzņēmēja Aivara Dmitrijeva ģimenei par sarūpēto un uzvarētājkomandai pasniegto skaisto un garšīgo klinģeri.

Esam uzaicināti uz Atašienes kausa sacensībām vīriešu volejbola komandām Mežārē 20. septembrī.

Ilmārs Grudulis

Mazie sporta svētki

Katru gadu, augusta pēdējā sestdienā mūsu pagastā notiek sporta svētki. Arī šis gads nebija izņēmums.

Šogad lielo sporta svētku ietvaros notika mazie sporta svētki pirmsskolas vecuma bērniem.

Mazie ģipari šo notikumu uztvēra ļoti nopietni. Ar pilnu atdevi un nopietnību piedalījās visās komandu stafetēs un arī individuālās disciplīnās. Skolas sporta laukumā valdīja īsts sportisks azarts.

Mēs lecām, skrējām, metām, vilcām.

Mazie sportisti par piedalīšanos saņēma balviņas.

Bez māmiņas palīdzības neiztikt.

Sporta spēlēs aktīvi piedalījās Rodrigo Jefimovs. Stafetē dodas Mārtiņš Baļčūns.

Bet lielāko prieku sagādāja galvenā balva – piepūšamās atrakcijas. Esmu pārliecināta, sports Mētrienā dzīvos! Novēlam visiem sportisku un možu garu!

**Anita Anna Amata
E. Macijevskas foto**

Madonas novada pašvaldības darbinieku vasaras sporta spēles 2014

Šogad šīs spēles notika 9. augustā Barkavas pagasta sporta bāzē. Sacensību programmā tika iekļautas šādas disciplīnas – makšķerēšana, volejbols, kāršu spēles, orientēšanās un jautrības stafete, bezkontakta futbols, ātrie un precīzie, kurš tālāk un vadītāju cīņas. Un tad papildus katrs varēja izmēģināt savus spēkus individuālajās disciplīnās – tāllēkšanu no vietas, šautriņu mešanu, atspoles skrējieni utt.

Mētrienas pašvaldību pārstāvēja 23 aktīvi sportotāji – J. Trops, L. Krasovska, R. Krasovskis, J. Mūrmane, U. Eglītis, A. Fridrihsons, I. Jurgis, Z. Beģe-Begge, D. Rudzīte, N. Aleknavičs, H. Iesalnieks, A. Ivāna, I. Tumanovs, A. Seržāns, J. Seržāns, L. Grudule, V. Aleknavičs, L. Pastare, S. Fridrihsona, R. Ivāns, A. Ivāna, K. Caune, Kr. Caune un kopvērtējumā izcīnīja 5. vietu!

Liels prieks par volejbolistiem, kuri sīvā konkurencē izcīnīja 3. vietu! Bet īpaši izcēlās mūsu jaunie sportisti, kuri individuālajās disciplīnās ieguva pat vairākas 1., 2. un 3. vietas! Un tie bija Renārs Ivāns, Haralds Iesalnieks, Kaspars Caune un Norberts Aleknavičs. Bet starp pieaugušajiem ļoti labi veicās Silvai Fridrihsonai, Ligijai Krasovskai, Uģim Eglītim un Intaram Jurgim!

Lai gan sacensību dienas virū uzlija neliels lietutiņš, mēs visi bijām pacilātā noskaņojumā, labi izsportojušies, atpūtušies no ikdienas rūpēm un uzkrājuši pozitīvas emocijas turpmākajiem darbiem.

Paldies pagasta vadībai, ka atbalstīja šo pasākumu un mēs varējām startēt jaunus sporta krekliņos ar Mētrienas simboliku!

Paldies šoferītim Viktoram, kurš mūs

Pusdienu laiks.

Uzvaras prieku bauda Līga Pastare.

Kausu pasniedz Māris Gailums.

nogādāja Barkavā un ar medaļām un kausiem atpakaļ Mētrienā!

Paldies sportotājiem par atsaucību un sākam jau trenēties 2015. gada sa-

censībām Sarkaņos!

Līga Pastare,
sporta organizatore
Ligijas Krasovskas foto

Hokejs, zolītes spēle un makšķerēšana

Mētrienas Alda Oša „Akmentājos” atklātajā laukumā ar hokeja spēli nekas labs nesanāca, jo apstākļi nebija labvēlīgi ziemas sporta veidiem. Tomēr Aldim pašam un komandai sportot gribā nav zudusi. Līdz septembra mēnesim mētrienieši piedalījās trijās spēlēs Daugavpilī. Vien kausa sacensības notika uz Lieldienām, otrreiz uz Daugavpili devās ap Jāņiem. Trešā reize bija 23. augustā. Neskatoties uz nepiemēroto iepriekšējo sezonu, Aldis ar komandas spēli ir apmierināts. Nav krasi zudusi spēlētāju fiziskā kondīcija un galvenais ir vēlēšanās turpināt spēli. Aldis atzīts, ka nākošās sacensības Daugavpilī būtu pienākums organizēt Mētrienas „Mazajiem milžiem”. Lai veicas!

Ar pagājušo gadu Jānis Trops organi-

Spēlē Valdis Kaminskis un Jānis Trops. Labi veicas Andrim Brokam.

zē kāršu spēles Zolītes turnīrus Mētrienā un mētrieniešu piedalīšanos Praulienas sacensībās. Augusta pēdējais kāršu

spēles turnīrs notika mēneša 30 datumā – Mētrienas sporta svētku dienā. Iespējams, Turpinājums 8. lpp.

Turpinājums no 7. lpp.

ka turpmāk Zolītes spēle būtu iekļaujama pagasta sporta svētku programmā. Turnīrā Praulienā 1. vietu izcīnīja mētrienietis Andris Broks, 2. vietu Juris Eglītis, 3. vietu Praulienas pārstāvis Jānis Kroičs. 30. augustā Mētrienā vislabāk veicās Valdim Kaminskim. Otrajā vietā praulēnietis Jānis Kroičs, trešais Jānis Trops.

Liekas, ka ar augusta mēnesi izbeigusies mētrieniešiem vasaras mak-

škerēšanas sacensību sezona. Rolands Kaļejiņikovs, Genādijs Sinkēvičs un Ingars Vestfāls 23. un 24. augustā piedalījās Latvijas kausa sacensībās Rēzeknes upē. Godalgotas vietas neizcīnīja. Sacensības pajauca un nepatīkami apdraudēja ne-gaiss. 31. augustā Kalsnavas balvu izcīnīja pludiņmakškerēšanā zivju ķeršanās atkal bija pasīva. Mētrienas trijotnei pirmajās vietās neizdevās ielauzties. Rolands

domā, ka pēdējā dalība būs sacensībās Sāvienā, ja vietējie tās noorganizēs. Tomēr ir jau laba sezonas aizvadīta. Ir bijušas uzvaras. Mētrienā 3. vietā novada komandu čempionātā. Arī individuāli augstas vietas. Tāpēc sevišķa atzinība Rolandam, Genādijam un Ingaram. Ne asakas!

Ilmārs Grudulis
S. Stulpiņas foto

Meža cūkas apdraud arī Mētrienā

MEDĪBAS

Latvijas austrumu pierobežā izplatījies Āfrikas cūku mēris pietuvojies Mētrienai. Slimības skartas meža cūkas atklātas kaimiņu pagastā Ļaudonā. Neliels mierinājums, ka slimība konstatēta Kalnviršā. No Kalnviršas līdz Mētrienai vai otrādi neviena cūka neaizies. Tomēr pa dzīvnieku ķēdīti vai ar cilvēku un viņu transportlīdzekļu starpniecību arī Mētrienā reāli var tikt ievazāta bīstamā slimība.

Pagasta tīrumos augustā mednieki turpināja veiksmīgi nomedīt meža cūkas. Uz 1. septembri pagasta teritorijā pieveikta 41 meža cūka. 1. augustā Aizelksnes

tuvumā Akmentāju saimniecības laukā divgadīgu dzīvnieku nomedīja Valdis Kaminskis. Tās pašas saimniecības laukā Valdis panākumus guva 4. augustā. Divreiz veiksmi pieredzēja Jānis Kuprāns. Viņa šāvienī Banderu apkārtnē bija precīzi 3. un 18. augustā. 10. augustā Jošmaļu apkārtnē savās mednieka gaitās lielāko meža kuili guva Jānis Irbe. Visai veiksmīgas medības augustā piedzīvoja Rolands Družoks. 10. augustā pie Lejasrubeņiem nomedīja pašreizējā gada sivēnu. Tāds pats sivēns 12. augustā Intaram Jurģim. Negaidīts gadījums 21. augusta vakarā bija Rolandam Družokam. Ejot pa ceļu no Banderiem, 30 metru attālumā mednieka priekšā iznāca trīsgadīgs meža kuilis. Atlika nospiest ieroča mēlīti. Rolan-

dam 16. augustā paveicās nomedīt brieža govī. Augusta mēnesī cītīgi briežiem bija sekojis Valdis Kaminskis, nomedot 5. augustā Rāksalā brieža teļu, bet 26. augustā netālu no Sildiem briežu govī. Punktu augustā cūku medībām pielika mežzinis Agris Dauģis. Aizezeres tuvumā novaktēja četrgadīgu kuili.

Augusta otrā sestdiena ir ūdensputnu medību sākuma diena. Vietējam kolektīvam tradicionāli piļu medību medības sākas pie Runcu ezeriņa. Pīles bija. Šāvienī rībēja, bet bez rezultātiem. Medībās līdzpaņemtā laika krastmalas biežņā pārtvēra piļu ligzdu postītāju jenotsuni.

Ilmārs Grudulis

Ziedu, sīpolu un sēņu gads

REDZESLOKĀ

Bijušajai Mētrienas lopkopības nozares vadītājai Annai Špurei viņas nozīmīgajā dzīves jubilejā izteicām cildinājumu. Līdz šim nav saskaitīts, ka kāds iedzīvotājs Mētrienā audzētu puķes divpadsmit dažādās vietās savā piemājā. Jau vairākus gadus Anna to spējusi.

Šoruden Anna pratusi izaudzēt skaistu sīpolu ražu. Prasmīgās audzētājas sīpolus pārsvērām. Vidējais sīpola svars 370 grami. Tāda svara visi sīpoli dārzā ir retums.

Ne jau tikai daži, bet daudzi vietējie iedzīvotāji rūpējas par sava pagasta skaistumu. Aiz pašreiz neapdzīvotās ēkas „Strautiņi”, kur vasarā strādā meža ogu pieņemšanas punkts, atrodas Nellijas un Arvīda Ķuzes īpašums. Īpašnieki uzcēluši nelielu pirtiņu, izrakuši dīķi, izveidojuši apstādījumus. Ja augusta nogalē gājāt vai vēl septembrī iesiet mednieku namiņa virzienā gar Ķuzes lauku, redzēsiet kā visapkārt dīķim zied krāšņi rudens ziedi. Ļoti atdzīvina apkārtējo ainavu. Ar nelielu izdomu un centīgu darbu katrs var

Bagātīgā sīpolu raža.

Ilmārs Grudulis ar lielo saulsardzeni.

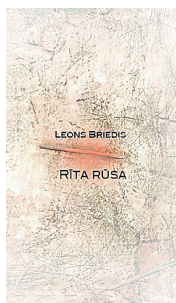
dot ieguldījumu pagasta apkārtnes izskaistināšanā.

Neskatoties uz neparasti karsto un Mētrienā visai sauso augustu, tomēr šis ir īsts sēņu gads. Pēdējo gadu vētrās un ziemu apledojumos pagasta meži postīti kā nekur citur Madonas novadā, sēņu bagātība apbrīnojama. Sevišķi daudz baravīku, arī apšu un priežu beciņu. Vietām mežu rotāja dzeltenās gailenes. Grūtāk atrast bērzlapes, jo mazāk ir lielu mežaudžu ar biezu sūnu segu. Septembrī pareģojama laba vilnišu, cūceņu, alksneņu un citu rudens sēņu raža. Augusta pēdējās dienas Lejasskolas sēņotāji staigāja silā starp Beļavu un Ļūmāniem. Laimējās atrast milzīgu dižo saulsardzeni. Cepurītes diametrs 40 centimetru. Sēne nebija kukaiņu bojāta un bez novārīšanas tika likta uz pannas. Personīgā lietošanā uz sviestmaizes ir liktas arī neceptas saulsardzenes, jo tās var lietot svaigā veidā, neapdraudot veselību.

Ilmārs Grudulis
Melitas Grudules foto

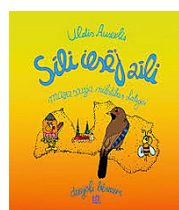
Jaunākās grāmatas

BIBLIOTĒKAS ZIŅAS

Jāņa Rozes apgādā klajā nācis dzejnieka un tulkotāja **Leona Brieža** (1949) jaunais dzejas krājums **Rīta rūsā**. Krājums tapis pēdējo trīs gadu laikā un ir dzejnieka savveida liriskās pieredzes kvintesence, kas skaidri iezīmē dzejnieka poētisko kredo – spontāni, vitāli, organiski un dabiski atklāt mūsdienu cilvēka daudzveidīgās un nereti pretrunīgās izjūtas un pārdzīvojumus, saglabājot noteiktus un mērķtiecīgus ētiskus un estētiskus, nākamībā orientētus vērtību kritērijus. Grāmatā atspoguļojas pats Dzejnieks, viņa Dzīve un Liktenis, kurš savu visistāko, vispatiesāko izpausmi un atklāsmi rod vienīgi sabalsī ar citu savu līdzgaitnieku Dzīvi un Likteni. pusvirus atstātie vārtiņi.

Jāņa Rozes apgādā klajā nācis dzejnieka un tulkotāja **Leona Brieža** (1949) jaunais dzejas krājums **Rīta rūsā**. Krājums tapis pēdējo trīs gadu laikā un ir dzejnieka savveida liriskās pieredzes kvintesence, kas skaidri iezīmē dzejnieka poētisko kredo – spontāni, vitāli, organiski un dabiski atklāt mūsdienu cilvēka daudzveidīgās un nereti pretrunīgās izjūtas un pārdzīvojumus, saglabājot noteiktus un mērķtiecīgus ētiskus un estētiskus, nākamībā orientētus vērtību kritērijus. Grāmatā atspoguļojas pats Dzejnieks, viņa Dzīve un Liktenis, kurš savu visistāko, vispatiesāko izpausmi un atklāsmi rod vienīgi sabalsī ar citu savu līdzgaitnieku Dzīvi un Likteni. pusvirus atstātie vārtiņi.

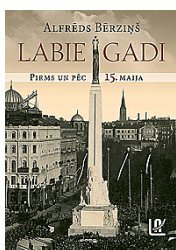
Uldis Auseklis. Sīli iesēj zīli. Mīlestības pilni dzejoļi bērniem par mūsu valodīņu, Latviju, novadiem un pilsētām – Smilteni, Cēsīm, Rīgu, Talsiem, Valku, Valmieru, Sabili, Piebalgu, Madonu... Melānijas Vilkas ilustrācijas.

Anda Līce. Lielais lakats. Autore jaunākais darbs, kurā atrodami spilgti laikmeta redzējumi. Dzīves dažādās epizodes, noklausītas atziņas, pamanītās divainības, paradoksi, kas „aizķērušies” autore pārdomās. Turpat arī citu personību likteņi, savas literārās pieredzes uzkrātās atziņas un personiskas pārdomas par garīgumu. Katrs tēlojums (redzējums, esaja) pauž vēlmi glābt vai labot mūsdienu ačgārno lietu kārtību. Grāmatas vadmotīvs – lielais lakats – mātes, sargātājas, senču mantojuma, patvēruma, gandrīz jau aizmirsto nacionālo vērtību motīvs ar savu vērtīgo krāšņumu klājas pāri visam, ko šodienā tik aizkustinoši jutīgi pamana dzejniece un publiciste.

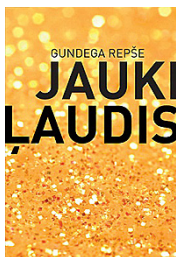
Anda Līce. Lielais lakats. Autore jaunākais darbs, kurā atrodami spilgti laikmeta redzējumi. Dzīves dažādās epizodes, noklausītas atziņas, pamanītās divainības, paradoksi, kas „aizķērušies” autore pārdomās. Turpat arī citu personību likteņi, savas literārās pieredzes uzkrātās atziņas un personiskas pārdomas par garīgumu. Katrs tēlojums (redzējums, esaja) pauž vēlmi glābt vai labot mūsdienu ačgārno lietu kārtību. Grāmatas vadmotīvs – lielais lakats – mātes, sargātājas, senču mantojuma, patvēruma, gandrīz jau aizmirsto nacionālo vērtību motīvs ar savu vērtīgo krāšņumu klājas pāri visam, ko šodienā tik aizkustinoši jutīgi pamana dzejniece un publiciste.

Izdevniecība „Lauku Avīze” izdevusi pirmaskara Latvijas sabiedrisko lietu ministra **Alfrēda Jēkaba Bērziņa** (1899 – 1977) grāmatu **Labie gadi**. Pirms un pēc 15. maija. Alfrēds Bērziņš bija viens no retajiem Latvijas valdības ministriem, kam pēc 1940. gada jūnija padomju okupācijas izdevās palikt dzīvam, aizbēgt uz Rietumiem un iemū-

zināt savas atmiņas memuāru formā, stingri nostājoties pozīcijā par padomju un nacistu režīmu kā vienādu ļaunumu Latvijai. Bērziņa memuāri pirmo reizi izdoti trimdā 1963. gadā, tāpēc tie atrodami tikai pāris grāmatu plauktos. «Labie gadi» ir aizraujoša lasāmviela plašam lasītāju lokam, īpaši priecējot Latvijas vēstures interesentus. Alfrēds Bērziņš bija daudzpusīga personība – Kārļa Ulmaņa labā roka, Latvijas Aizsargu organizācijas vadītājs, sabiedrisko lietu ministrs un Latvijas Olimpiskās komitejas priekšsēdētājs. «Labie gadi» stāsta par 20. – 30. gadu Latvijas politiku, kultūru un sabiedrisko dzīvi, pievēršoties politiskajai elitei un detalizēti izklāstot kā sabiedriski nozīmīgus, tā kuriozus notikumus. Piemēram, stāsts par «troni,» kas Ulmanim kā goda viesim bija sagatavots Lielajā ģildē, vai notikumi 1940. gadā, kad noritēja tikšanās ar PSRS sūtniecības pirmo sekretāru Mihailu Vetrovu kādā Vecrīgas dzīvoklī.

Gundegas Repšes jaunākais romāns **Jauki ļaudis** ir spēcīgs, filozofiski un emocionāli izkāpināts cilvēka neizbēgamās vienatības šifrējums. Šai pasaulē ir tik daudz absurda, ka lēmums vispārējas ekonomijas vārdā Zerībenmuižas veco ļaužu pansionātu apvienot ar jauniešu rehabilitācijas centru šķiet gluži vai pašsaprotams. Tomēr tāda vārda Zerieben, kā zināms, nav... „Šī

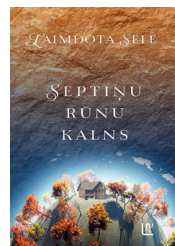
grāmata ir mana atbilde miesas kultam, cilvēcības komercializācijai, egocentrisma triumfa strupceļiem, nemākulībai mīlēt un atmiņas zudumam, ka esam šajā dimensijā mirstīgi ļaudis. Tā ir arī atbilde vispārējai daiļvārdībai. Grants lavīna vai mākoņu sadursmes, noziegums un sāpes – tikai cilvēka vienreizība un gars nosaka tām mērogu.” *Gundega Repše.*

Dzintars Tilaks. Sirds nemiers. Ditas un Arta iepazīšanās gada isākajā naktī pārmaina viņu abu dzīvi... No Jāņiem līdz Ziemassvētkiem savērpjas notikumu virpulis, taču svētku vakars ir solījums, ka arī nākamā gada riņķi vēlas būt kopā. Viens ar otru un ar saviem tuvajiem. Dzintara Tilaka romāns iedrošina – mīlestība un otra cilvēka tuvums vienmēr ir tepat un

dzīvot pa īstam varam tikai tad, ja priekos un bēdās ir ar ko dalīties. Vien atliek uzdrošināties, ļauties un noticēt... „Nejaušība ir mūsu dzīves scenārija līdzautors. Mums gan liekas, ka paši nosakām visu, taču ieklausieties, – kas gan bieži vien spēlē pirmo vijoli. Atzīstiet sev, ka tā ir nejaušība, kuras skolotājs var būt arī tas, ko saucam par likteni.” *Dzintars Tilaks.*

Laimdota Sēle. Septiņu rūnu kalns. Katrīna un Valfrīds, Zigmunds un Vize ir labi draugi kopš seniem laikiem, viņu jaunības piedzīvojumi aprakstīti romānā

„Spoguļa pārbaude”. Zigmundam pieder neparasts spogulis, kas dod iespēju ceļot laikā un kādā jaukā vasaras rītā pamosties nevis divdesmit pirmajā, bet septiņpadsmitajā gadsimtā. Arī viņu bērni

Adriāns, Dana un leva tiek ierauti noslēpumainā, romantiskā un skarbā ceļojumā un nonāk pie sena rūnu kalna ar slepenām zīmēm. Autore ir ventspilniece, tāpēc Ventspilij un tās izpētei darbos atvēlēta liela loma. Grāmatas lapusēs Latvijas vēstures notikumi atdzīvojas un sauc lasītājus līdzī! „Laimdota Sēle citu vēsturisko romānu autoru vidū izceļas ar bieži centrā izvirzīto etnogrāfisko ikdienu, kur vēsture ir nevis ciņa, bet dzīve.” literatūras kritiķis Rimands Cepelis.

Anna Skaidrīte Gailīte. Es stāstīšu visu... Pēdējos gados es nebiju piedzīvojuši globālus zaudējumus un, ja gadījās pa sikai neveiksmi, es tās spēju pietušet

vai vienkārši graciozi pārkāpt tām pāri, jo lieliski pratu valdīt pār savām emocijām. Iespējams, ka teātra skatuve manā personā ir zaudējusi izcilu aktrisi. Bet tas nu tā. Šoreiz es pati biju rakstījusi scenāriju un diktēšu noteikumus, pēc kuriem notiks šī izrāde. Varbūt cietsirdīga?

Mans Ego jau pacēla galvu un ieklausījās, taču neteica neko, tikai labsajūtā sāka murrāt. Viņam patika tas, ko biju iecerējusi. Tā bija iedomājusies romāna „Es stāstīšu visu...” galvenā varone Dagnija, pirms viena pati devās mežā, lai salasītu gailenes sēņu mērcei. Taču liktenīgs atgadījums jauno, veiksmīgo sievieti gluži vai pienāglo pie fizisku un garīgu ciešanu krusta. Izturēt, kaut ko būtiski mainīt sevi, savā skatījumā uz dzīvi un augšāmcelties – tādu cilvēciskas pilnveidošanās ceļu četru dienakšu garumā savai varonei lēmusi lasītāju iemīļotā rakstniece Anna Skaidrīte Gailīte.

Materiālu apkopoja bibliotēkas vadītāja **Jolanta Vītola**

Gadu startam rītdien cits jau laukums,
Citas cerības un ceļus laiks nāks dot,
Dzīvesprieks un mīlestības jaukums,
Lai arvien spēj sirdī pārziņot.

Sveicam septembra jubilārus!

Saivai Butulei	15.09. – 25
Viktoram Korņejevam	01.09. – 30
Jānim Ūdrim	04.09. – 30
Marekam Rimšānam	19.08. – 30
Māritei Ošai	19.09. – 35
Andrim Elstam	17.09. – 40
Ilmāram Točam	03.09. – 50
Astrai Krauklei	16.09. – 60
Irēnai Elksnītei	23.09. – 65
Aleksandrai Elstei	20.09. – 70

Pateicība

Izsaku pateicību visiem Mētrienas ļaudīm, kuri ziedoja nelaimē nonākušajai Zepu ģimenei Murmastienē un paldies šoferītim Jānim Zepam par saziēdoto mantu piegādi adresātiem.

Rita Šūvcāne,
sociālā darbiniece

Ķirbja pankūkas

MANA RECEPTĒ

Pateicoties siltajai un saulainajai vasarai, dārzos izauguši vareni ķirbji. Šoreiz piedāvājam pagatavot gardas ķirbju pankūkas. Lai labi garšo!

500g ķirbja, 3 olas, 3 ēdamkarotes miltu, 2 ēdamkarotes cukura, 1 citrons, šķipsniņa sāls, 1 tējkarote cepampulvera, sāls.

Ķirbi sarīvē uz smalkās rīves, pieliek miltus, cukuru, rīvētu citrona miziņu, šķipsniņu sāls, olu dzeltenumus un cepampulveri. Olu baltumus saputo stingrās putās, iecilā mīklā. Sakarsētā eļļā cep nelielas pankūciņas. Pasniedz ar dzērveņu vai brūkleņu ievārījumu.

Kādu laimi lai mēs vēlam,
Lai tā spoži viz un mirdz?
Ne no vārdu plūdiem cēliem,
Tik no mūsu siltās sirds.

Saulainus sveicienus jubilejā
sūtām **Vijai Jeremjevai!**

Vēlam veselību, dzīvesprieku,
daudz baltu dienīņu!

Mētrienas pagasta pārvalde

Bij divas sirdis reiz...

Un līksmē tās

kā divas dziesmas pēkšņi satikās...

Viens otrā toreiz pavērties klusi

un spratāt, ka laime atnākusi.

Bij divas takas reiz...

Bet tagad tās

iet kopā gadu tālēs saulainās.

/L. Vāczemnieks/

Sveicam

Silvu un Arturu Fridrihsonus,

kopējo dzīves ceļu sākot.

Mētrienas pagasta pārvalde

Divi kārklu pudurīši

Saules zelta pielījuši, –

Tādam būt saulainam

Jūsu dzīves gājumam.

Zelta gredzenus mijot, sveicam

Silvu un Arturu!

Mētrienas sportisti

Vijiet kopā dzīves audus

Zeltītiem ziedīņiem.

Tā kā šodien visu mūžu

Roku rokā staigājiet.

Sveicam **Ligitu un Uģi Irbes**

kopējo dzīves ceļu sākot.

Mētrienas pagasta pārvalde

Vieglu taku, raitu soli

Divatā staigājot,

Lai netrūkst mīļu vārdu

Visu mūžu dzīvojojot.

Sveicam **Ligitu un Uģi Irbes**

kopīgās dzīves sākumā.

Mētrienas mednieku un

makšķernieku kolektīva valde

Gada putns – pupuķis

„Mūsu pagalmu šoruden aplaimejo Pupukis, ar lielu pacietību un neatlaidību man izdevās viņu nofotografēt. Neesmu fotomeisters, bet iespējams šīs bildītes Jums varētu noderēt Mētrienas avīzītei. Šogad esot Pupuka gads”, avīzītei atrakstīja Inga Broka.

Meklējām informāciju. Pupuķis ir izraudzīts par 2014. gada Gada putnu Latvijā. Pupuķi latviešu valodā mēdz saukt arī par bada dzeguzi. Ornitologs Edmunds Račinskis domā, ka šāds nosaukums putnam dots tādēļ, ka „pupuķi pārsvarā dzīvo smilšainos piejūras apgabalos – no zemnieka viedokļa nabadzīgās vietās, kur nekāda labā raža nav gaidāma, ja nu vienīgi kāds lopiņš paganāms.”

Latvijā pupuķis ir samērā reti sastopams, jo tā atrodas tuvu sugas izplatības areāla ziemeļu robežai. Izplatība pārsvara koncentrējusies Piejūras zemienes kāpu mežos un Rīgas apkārtnes mazdārziņos. Uz ziemeļiem no Latvijas pupuķis ligzdo vēl tikai Igaunijā. Lietuvā ligzdo apmēram 200 – 500 pāru, Latvijā 100 – 300, bet Igaunijā 20 – 50 pupuķu pāru. Pupuķis ir iekļauts visu Baltijas valstu Sarkanajās grāmatās. Latvijā, tāpat kā visā Eiropā, pupuķu skaits samazinās.

Solvita Stulpiņa
I. Brokas foto

LĪDZJŪTĪBAS

Aiz katra paliek dzīve
Un pasacītais vārds,
Bet atmiņas tik dārgās
Sirds ilgi saglabās.

Izsakām līdzjūtību
Jāņai Bogdanova ģimenei, viņu
smilšu kalniņā pavadot.

Mētrienas pensionāri